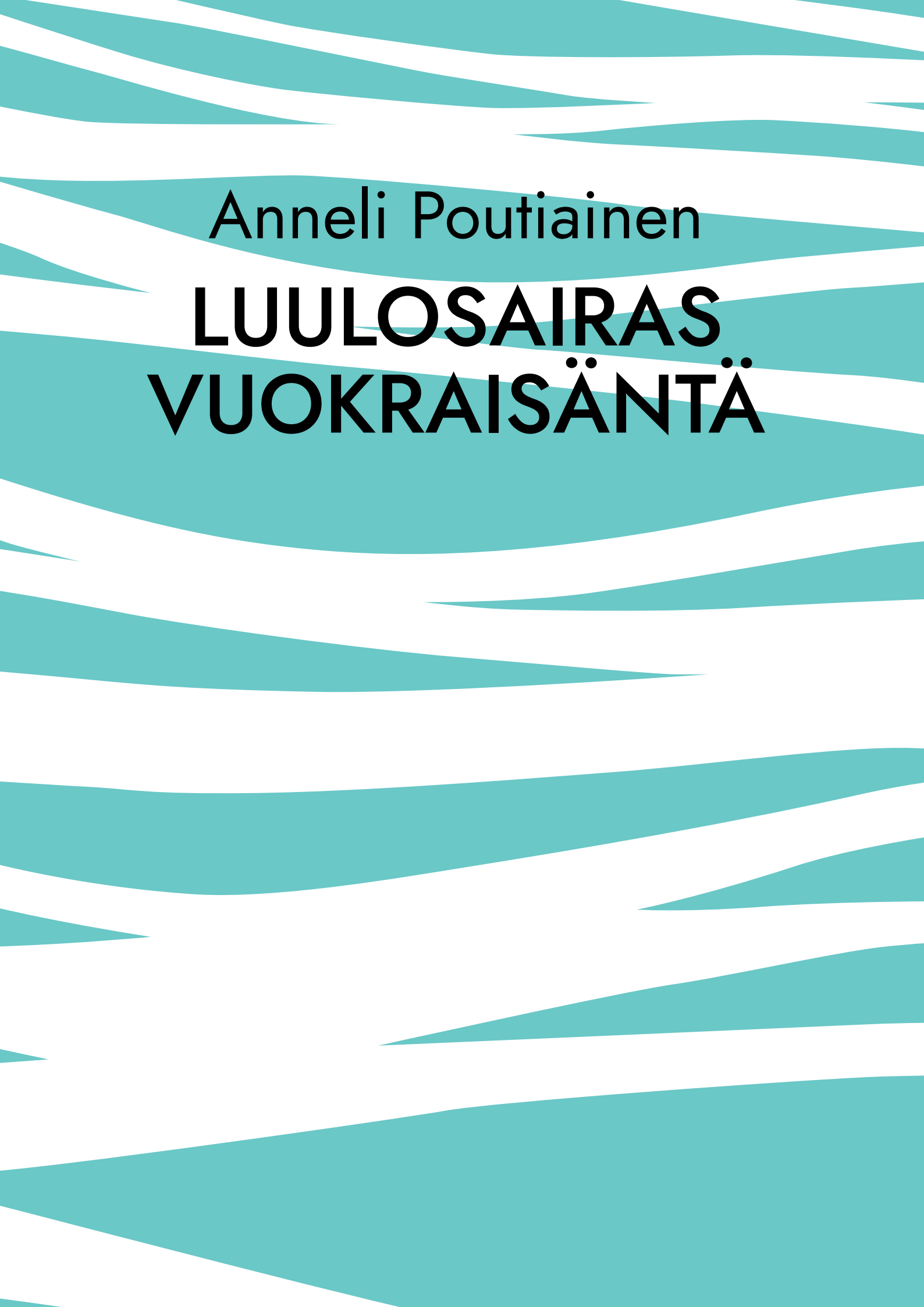

The background of the entire page is a white surface with a pattern of horizontal, wavy, teal-colored bands of varying widths and lengths, creating a sense of movement and depth.

Anneli Poutiainen

**LUULOSAIRAS
VUOKRAISÄNTÄ**

ArmolidPlus Aspirin 500 mg Aspirin Cardio 100 mg Berberiini + Kromi
Bio-Selen + Sinkki B-vitamiini
CAEDOCE 5 mg Candexetil 8 mg CARDACE 5 mg
D-vitamiini Disperin 500 mg
Fe + C Kalaöljy Omega-3 650 mg
Kyolic valkosipuli Magnesium
Mirtazapin Orion 15 mg MucunalPruriens Novanight
Omega 1 000 mg Tamsulosiinihydrokloridi 0,4 mg Ramipril
Rivatril Rosenrot
Scheriproct Neo Simvastatin 40 mg
SininenUni Sinkki
Stilnoct 10 mg Teho C + D
Vahva pitkävaikutteinen Melatoniini
Zinkosan Sinkki + C

LS/LOY

”Hei! Olen Ilona. Ystäväni, oikeastaan hän on vuokraisäntäni, on luulosairas. Lääkärikielellä hän sairastaa hypokondriaa. Näin kauniisti voi sanoa vain, jo ei ole itse elänyt henkilön vierellä, joka on noin vuoden aikana kuvitellut itselleen yli 30 sairautta. Yhtä kärsimystä, sanon minä. Alan olla jo

riekaleena.

Me, Asko ja minä, olemme entisiä koulukavereita. Muutin hänen asuntoonsa vuokralaiseksi, kun vuokra-asuntoni meni alta omistajan halutessa myydä kaksionsa ja minulle tuli kiire saada jotain tilalle. Palasin Suomeen joksikin aikaa. Anne-ystäväni järjesti minulle mielenkiintoisen työpaikan. Lähtiessäni Berliinistä vuokrasin oman asuntoni pois kahdeksi vuodeksi. Halusin ehdottomasti kämpän Helsingin kantakaupungista, mutta huomasin yllätyksekseni, että oli tosi vaikeaa löytää uutta kohtuuhintaista väliaikaista asuntoa tähän hätään. Tapasimme toisemme, Asko ja minä, sattumoisin pitkän ajan jälkeen.

Aika nopeasti huomasin, että Asko on erittäin herkkäuskoinen ja helposti viettävässä. Hän uskoo kaiken lukemansa, kuulemansa ja näkemänsä. Mainosten, etenkin lääke- ja luontaistuotemainosten, sanoman hän uskoo olevan tarkoitettu ja osoitettu juuri hänelle. Kaiken maailman terveyssuosituksia, joita tulvii televisiosta, lehdistä ja netistä, hän noudattaa orjallisesti, koska ne saattavat parantaa hänet niistä lukuisista sairauksista, joita hän diagnosoinut itselleen ja jotka ovat hänelle tosia, mutta vain hänelle.

Asko on myös puhelinmyyjien unelma-asiakas. Hän ilahtuu suunnattomasti, kun hänelle soitetaan, ja hänestä on epäkohteliaista sulkea puhelin kesken myyjän tykitystä. Olen kysynyt häneltä useaan otteeseen, ovatko puhelinmyyjät sitten kohteliaita, kun asiakas ilmaisee, ettei ole kiinnostunut ostamaan ja tilaamaan heidän tarjoamiaan tuotteita, mutta nämä vaan jatkavat monotonisella äänellä myyntimantran hokemistaan. Neuvon jatkuvalla syötöllä Askoa sanomaan napakasti ja kylmäverisesti: ”En aio ostaa mitään! Kiitos ja kuulemiin!” Mutta sulkeeko Asko puhelimensa nämä loppusanat lausuttuaan? Painaako Asko puhelimen punaista nappulaa? Ei. Ei kuulemma pysty! Kun ja jos satun olemaan paikalla, seison vieressä antamassa ohjeita, miten puhelu lopetetaan. Mutta ei, Asko on niin lumoutunut kuuntelemaan puhelinmyyjää, että kun myyntikonsepti on jo kerran käyty läpi ja puheen uusintastartti on alkanut ja edennyt hyvän matkaa, vasta silloin Asko saa aikaiseksi punaisen näppäimen painalluksen - useimmiten silloinkin vain minun konkreettisella avustuksellani. Olenpa joskus seisonut Askon edessä näyttäen valkoiselle

paperille mustalla paksulla tussilla kirjoittamaani lopetuskehotusta ikään kuin banderollina.

Kerron teille aluksi pari esimerkkiä siitä, miten pitkälle Asko on mennyt tuntemiensa oireiden ja niiden perusteella tapahtuvien diagnoosien etsimisen ja niiden itselleen suomeksi ja latinaksi. antamisen, suhteen. Hän ei yleensä tyydy pelkästään googlesta löytämiinsä diagnooseihin, ei, hän käy lääketieteellisissä tutkimuksissa eri lääkäreiden luona.

Eilen luonani vieraili serkkuni lapsenlapsi. Hän istui olohuoneen sohvalla ja tutkiskeli Helsingin Sanomien Viikkoliitettä. Kahvitarjoilua puuhatessani Petteri-poika luki minulle ääneen artikkelia, jossa kerrottiin avaruuskapselissa olemisen ongelmista: millaisia oireita ja vaivoja, jopa sairauksia siellä oleminen mahdollisesti aiheuttaa astronauteille. Silloin kun minulle tulee vieraita yhteiseen asuntoon, Asko menee omalle puolelleen joko loikoilemaan sängylleen tai googlettamaan työhuoneeseensa, mahdollisesti etsimään uusia diagnooseja tohtori Googlen aina niin suopealla avustuksella.

Askolla on erittäin hyvä kuuloaisti, jopa liian herkkä, ja kaiken lisäksi hän on taipuvainen kuuntelemaan salaa toisten keskusteluja. Vaikka työhuoneen ja olohuoneen välissä on äänieristetty liukuovi, Asko huusi yhtäkkiä ja yllättäen: ”Minulla on samat oireet. Mikä diagnoosi?” Minä kuittasin, että nyt oli kylläkin kyseessä oireet ja sairaudet, jotka ilmenevät vain astronauteilla - ja vain heidän oleskellessaan avaruuskapselissa.

Vasta edellisenä iltana Asko ilmoitti sairastavansa kakkostyypin diabetesta. Oli kuulemma koko päivän juossut vessassa, ja jano oli ollut hänen sanojensa mukaan aivan hirmuinen. Olin ollut työssä, pitämässä kurssia koko päivän, joten en nähnyt enkä kuullut hänen vessa- enkä keittiövisiittejään. Askolla on tapana välillä ilmaista itseään liioitellen. Minä tietysti halusin auttaa ja reagoin siihen sanomalla, että kannattaisi mennä lääkäriin ja laboratoriotutkimuksiin, niin pääsisi varmuuteen asiasta ja saisi asianmukaisen lääkityksen. Mutta Asko ilmoittikin menevänsä silmälääkäriin. Hän oli lukenut jostain, että silmälääkäri pystyy näkemään, onko asiakkaalla diabetes. Asko kävi tarkastuttamassa silmänsä ja näkönsä ja sai määräyksen uusia laseja varten.

Diabetes hoitui samalla: siitä ei ollut mitään viitteitä, Askon sanoin ”tällä kertaa”. Mutta diabetespäily jäi kytämään ja odottamaan uusia tutkimuksia ja puhkeamistaan. Parin päivän päästä tästä episodista Asko valitti selkäkipua: ”Varmaan vika munuaisissa, kun pitää käydä usein vessassa ja minulla on aina jano. Vai olisikohan kuitenkin kysymyksessä kakkostyyppin diabetes.”

Päätin lopettaa oman puheenvuoroni tähän. En ollut oikeastaan suunnitellut, mistä aloittaisin vuokraisäntäni sairauksista kertomisen - alusta, keskeltä vai aivan viime päivien tapahtumista. Puhuin spontaanisti siitä, mitä nyt mieleeni tällä kertaa pulpahti.

Keskityn kuuntelemaan toisten puheenvuoroja. Läsä Luulosairaiden läheisten/omaisten/ystävien vertaistukiryhmässä (lyhenne LS/LOY) on tällä ensimmäisellä kerralla viisi osallistujaa, kaikki naisia. Istumme pyöreän pöydän ympärillä piirissä hiustenhoitotuotteiden tuoksuisessa, viihtyisässä kampaamon takahuoneessa. Tällä kertaa kampaaja on järjestänyt kahvituksen. Tästä eteenpäin tuomme jokainen mukamme kahvileipää nyyttikestien tapaan. Kahvipaketit ostamme kukin vuorollamme. Kolmella meistä on luulosairas läheinen, ja kahdella on luulosairas ystävä. Minä lukeudun ystävän rooliin, vaikka olen vain tilanteessa, että tapaan vuokraisäntäni melkeinpä päivittäin jonkinasteisen yhteisöllisen asumismuodon takia. Kampaaja ei vielä tänään puhu luulosairaasta ystävästään, vaan toimii organisoijana ja istunnon puheenjohtajana.

Ryhmässä puhuneiden puheenvuoroista kävi ilmi, että oli tarvetta perustaa vertaistukiryhmä.

1. Erään paikalla olevan 50-vuotiaan rouvan aviomiehellä on monta pelkoa, hän pelkää sarastavansa syöpää, vaikkei edes osaa eritellä, mitä syöpälajia. Tosin kurkkusyöpäpäily on tällä hetkellä vahvin vaihtoehto. Aina kun kurkku on vähänkin kipeä, hän tunnustelee kaulaansa, löytyisikö sieltä patteja tai muuta konkreettista, vaikkapa imusolmukkeet olisivat suurentuneet. Eturauhassyöpää on tutkittu useaan otteeseen lääkäriillä, mutta tulokset eivät näytä sen vahvistavan asiaa. Silti mies kuulemma ottaa tämänkin syöpämahdollisuuden aika ajoin esille; onhan mahdollista, että eturauhassyöpä on

kehittynyt tutkimusten jälkeen ja on nyt ajankohtainen. Aviovaimo tuntuu olevan vähintäänkin kyllästynyt kuuntelemaan jatkuvaa valitusta.

2. Eräs äiti on huolissaan aikuisesta tyttärestään. Lapsena tytöllä ei ollut korvatulehduksia vakavampia sairauksia. Opiskeluaikana, tyttären jo aikuistuttua, alkoi jatkuva oman kehon tarkkailu. Tytär pelkäsi silloin milloin mitäkin: rintasyöpää, kohtusyöpää, melanoomaa jne. Käytiin terveyskeskuksissa ja yksityisillä lääkäriasemilla, mutta kokeissa ei näkynyt mitään, mikä vahvistaisi epäilyjen sairauksien olevan totta. Ei siinä auttanut vakuuttelut, että kaikki on kunnossa. Sitten alkoi psykologeilla ja psykiatreilla ravaaminen - rauhoittavien lääkkeiden kanssa tultiin pois. Jos kuvitellut oireet väistyivät hetkeksi, ne tulivat uudelleen esille entistä voimakkaammin. Lisäksi uusia sairauksia oli jonossa. Miesystäviä tuli ja meni. Kukaan ei jaksanut kuunnella kovin pitkään epäilyjä näistä olemattomista sairauksista. Opiskelut keskeytyivät.
3. Noin 70-kymppinen nainen oli saapunut vertaistukiryhmäämme taksilla. Hän oli juuri vienyt miehensä sydänoireiden vuoksi Meilahden päivystykseen ambulanssilla. Jo toisen kerran viikon sisällä. Viime kerralla, niin kuin kaikilla aikaisemmilla, tuli puhtaat paperit. Mutta aina vaan mies onnistuu vakuuttamaan, huolimatta ambulanssihenkilökunnan suorittamista alkututkimuksista, että nyt on tosi kysymyksessä. Muita miehen pelkäämiä sairauksia ovat syövät, etenkin eturauhassyöpä. Rouva ei oikein jaksanut puhua kovin pitkään tällä kertaa. Hänen pitää mennä vielä tukiryhmän istunnon jälkeen Meilahteen noutamaan aviomiehensä todennäköisesti terveen paperit mukana kotiin. Niin kuin aina.

Naisten sairauksia ei Asko sentään pysty itselleen diagnosoimaan eikä edes epäilemään, huokaisin helpotuksesta kuultuani tyttärestään kertoneen äidin puheenvuoron. Olen kyllä lukenut jostain, että rintasyöpä on mahdollinen myös miehillä; esiintyvyys noin 20-30 tapausta vuosittain Suomessa - sairastumisikä keskimäärin 70 vuotta. Toivottavasti Asko ei alituisesti googlatessaan eksy rintasyöpäsivustoille.

On yleisesti tapana, että vertaistukiryhmässä jokainen pitää oman puheenvuoronsa, jota ei saa keskeyttää. Kaikkien osallistujien kerrottua omasta tilanteestaan minulta pyydettiin vielä ylimääräistä puheenvuoroa.. Kaikki läsnäolijat halusivat kuulla, kuinka ajauduin tilanteeseen, jossa joudun kuuntelemaan vuokraisäntäni sairauksia. Tuumasta toimeen, ajattelin.

”Kaikki oli puhdasta sattumaa. Olin lounastamassa töölöläisravintola Elitessä samaan aikaan kuin Asko. Tunsin ja näin, että joku ruskeatukkainen, ruskeasilmäinen reippaasti yli keski-ään ylittänyt mies tuijotti minua herkeämättä vastapäiväisestä pöydästä. Meinasin jo mennä ojentamaan, että mitä mies napitti minua ja pyytäisin häntä lopettamaan sellaisen toiminnan. Mutta sinnikäs tuijottaja ehti tulla kysymään minulta, olinko kenties Ilona. Mieleni teki vastata epäluuloisena: ”Mitä sitten, jos olen Ilona.” Otin kuitenkin kohteliaisuuskoodin käyttööni ja päätin vastata suoraan miehen kysymykseen.

Mies esitteli itsensä Askoksi, ja jostakin aivosopukastani mieleeni palautui lapsuudenkotini Meilahdessa. Muistaakseni naapurissamme, seinän takana, asui perhe, jossa oli ikäiseni poika nimeltään Asko, joka kävi samaa koulua kuin minä, Meilahden yhteiskoulua. Myöhemmin meistä tuli opiskelutovereita Helsingin Kauppakorkeakoulussa. Ihmettelin, kuinka Asko pystyi tunnistamaan minut. Hiusteni väri ja malli oat totaalisesti muuttuneet. Ne ovat nykyisin lyhyehköt ja vaaleat, ennen pitkät ja ruskeat. Silmäni! Ne ovat turkoosinvihreät. Askoko oli partnerini vanhojentansseissa lukiossa ja hänkö se ihaili silmiäni väriä? Selvitettyäni, että olin Ilona, Asko siirtyi lupaa kysymättä pöytääni lautasineen päivineen jatkamaan ruokailuaan ja keskustelua. Muistelen harmitelleeni, että ateriani ehtisi jäähtyä tenttauksen aikana.

Asko tilitti minulle muun muassa olevansa varhennetulla työeläkkeellä, mutta tekee koko ajan osakekauppaa, siis pörssäilee. Muitakin aktiviteettejaan hän esitteli, hän harrastaa liikuntaa: kaikenlaista kuntoilua ja eritoten juoksemista aina puolimaratonihin asti. Luuleeko mies olevansa treffitapaamisessa, ajattelin.

Puolileikkillisesti esittämäni kysymykseen, mitä työtä Asko oli tehnyt ennen vapaaherraksi siirtymistään, sain vastaukseksi, että hän oli työskennellyt melkein koko työuransa ajan pankinjohtajana. Minä puolestani kerroin olevani vielä työelämässä, viimeiset vuodet aion työskennellä täällä Suomessa, antaa oman panokseni isänmaalleni. Ihmettelen itsekin, miksi informoin omista henkilökohtaisista asioistani entiselle naapurilleni ja koulu- ja opiskelutoverilleni.

Kerroin asuneeni vuosikausia Saksassa ja muuttaneeni Suomeen, väliaikaisesti, mieheni kuoleman jälkeen. Olen ollut nyt Helsingissä vajaan vuoden. Tyttäreni Christa jäi asumaan Berliiniin saksalaisen miehensä kanssa. Heillä on kaksi lasta.

Asko vuorostaan kertoi palanneensa juurilleen, Helsingin sisällä. Hän oli perinyt perheen ainoana lapsena vanhemmiltaan suurehkon asunnon, joka sijaitsee Mannerheimintienellä. Lisäksi Asko kertoi kuuluvansa Lions klubiin ja oli ollut aikoinaan hyvinkin aktiivinen jäsen. ”Onko sinulla perhettä?” kysyin. Tämä oli vain silkkaa small talkia. Miehet olivat viimeinen asia, joka minua kiinnosti. Ajattelin, että syntymämaassani pääsisin irtautumaan raskaista muistoista. Olin toiminut pari vuotta mieheni omaishoitajana. Aviomiehen parantumaton sairaus oli uuvuttanut minut, ja kuolema oli vielä liian lähellä, suruna mielessä.

”Ei, ei ole kukaan huolinut”, Asko virnisti. ”Totta puhuen olen ollut kerran kihloissa, muttei siitä tullut mitään. Pari avoliittoa on takana, mutta viimeisin avovaimo kuoli pari vuotta sitten.”

Asko kutsui minut kylään heti Elite-tapaamisen jälkeisenä päivänä. Ihastuin välittömästi hänen tilavaan huoneistoonsa. Se oli rakkautta ensi silmäyksellä. Moderni hyvin varustettu keittiö, tyylikkäästi kalustettu ja valoisa olohuone, josta näkymä kahden ikkunan kautta kauas yli Mannerheimintien; työhuone antiikkisine kalusteineen, hyväkuntoinen kylpyhuone ja sauna, wc, makuuhuonekin on kalustettu viihtyisäksi.

Lisäksi huoneistoon kuuluu erillinen yksikkö: avara olohuone makuualkoveineen sekä kylpyhuone ja wc; tähän pikkuasuntoon pääsee eteishallista kulkemalla olohuoneen ja keittiön läpi. Asko kertoi,

että hänen vanhempiansa kuolemaan asti, siellä asui perheen kotiapulainen. Perittyään huoneiston Asko käytti tätä keittiön takana sijaitsevaa tilaa Helsingissä vieraileville sukulaisilleen vierashuoneena. Viimeisin avovaimo oli nukkunut siellä sairastuttuaan.

Kerroin Askolle asuvani tällä hetkellä Kruununhaassa, kalustetussa vuokrakaksiossa. Otin mukaani Suomeen vain muutamia välttämättömiä tavaroita - huonekalut ja muut merkittävät isommat esineet ovat tyttäreni omakotitalon autotallissa säilössä siihen asti, kun palaan takaisin Berliiniin viettämään leppoisia eläkepäiviäni tämän Suomessa oleiluni jälkeen. Kun Asko kuuli, että vuokrasopimukseni oli päättymässä vajaan kuukauden päästä, hän ehdotti, että muuttaisin hänen asuntoonsa, sinne pienelle puolelle. Eteishalli, keittiö ja olohuone olisivat yhteiskäytössä. Suostuin tarjoukseen, vaikka päätös tuntuikin hetken mielihoiteelta, vähän liian pikaiselta. Toisaalta ratkaisu tuntui sillä hetkellä sopivalta, sillä halusin vielä matkustella ja vierailla Saksassa tyttäreni perheen luona. En olisi luultavasti edes koko ajan paikalla ja asunnon käyttöaste olisi vajaa, joten kalliin vuokra-asunnon pitäminen ei olisi järkevää. Berliinin asuntoni olin vuokrannut parille opiskelijalle. Halusin kokea vielä, millaista olisi työskennellä Suomessa. Vuokrat Helsingin kantakaupungissa olivat huipussaan. Sitä paitsi tulisin tekemään lyhyitä työkeikkoja Helsingin lisäksi ympäri Suomea ja työnantaja järjestäisi asumisen kurssipaikkakunnilla. Työskentelen kouluttajana yrittäjävalmennuskursseilla. Sain työpakan heti Suomeen tultuani, koska minulla on kaupallinen koulutus ja olen työskennellyt ennen Saksaan muuttoamme, ja myös Saksassa asuessamme, erilaisissa yrittäjyyteen liittyvissä tehtävissä. Minua kymmenen vuotta nuorempi ystäväni Anne toimii tällä hetkellä kouluttajana maahanmuuttosektorilla. Tapasimme mieheni hautajaisissa Berliinissä noin kaksi vuotta sitten ja silloin tuli puheeksi, että haluaisin työskennellä vielä entisessä kotimaassani. Kun sitten tuli uutena muotona maahanmuuttajille suunnattuja yrittäjävalmennuskoulutuksia, joissa painotetaan suomen kielen osaamisen tärkeyttä, Annen mielestä olisin sopiva juuri tällaiseen tehtävään; olin opiskellut kauppakorkeakoulun lisäksi Helsingin yliopistossa suomen kieltä ja germaanista filologiaa. Alun perin tutustuin Anneen eräässä on myös sekä kaupallinen että suomen kielen opettajan tutkinto.

Lupauduin asunnon vuokralaiseksi reiluksi pariksi vuodeksi. Varmistin heti, että suostuessani

yhteisasumiskokeiluun Askon kanssa, kyseessä ei olisi missään tapauksessa mistään avoliitosta eikä minkäänlaisista tunnesiteistä eikä sitoutumisista henkilökohtaisella tasolla, vaan ja ainoastaan c/o - asuminen vuokraa vastaan. Asko vitsaili, että voisin toimia hänen luonaan asuessani vaikkapa jonkinlaisena taloudenhoitajana. Mieleeni tuli pelottavana ajatuksena Suomisen perheestä kertovien elokuvaan kotiapulainen sekä Niskavuoren piikat.”

KAHVIHETKI SUNNUNTAINA

Asko huutaa kahville olohuoneeseen. Koska nyt on sunnuntai, tiedän, että herkullinen puolukkamousseleivos odottaa syöjäänsä. Keskeytän Eeva-lehden helpon kuvaristikon täyttämisen. ja kävelen kahvintuoksuisen keittiön läpi olohuoneeseen. Asko on kaatanut kahvin kuppeihin, ei mukeihin niin kuin nykyään on tapana, vaan kauniisiin vanhanaikaisiin Arabia-kahvikuppeihin.

Siinä kesken kahvittelun huomaa, että Asko pitelee polveaan irvistysilme kasvollaan. Yritän kääntää vaivihkaa kasvoni pois päin tästä demonstraatiosta. Asko ei välitä siitä, etten ehkä halua kiinnittää asiaan huomiota, vaan pohtii ääneen: ”Johtuukohan eilisestä voimistelusta, että polvessa on jotain.”

Eilen Asko mainitsi tehneensä edesmenneen laulajan, Kirkan, ohjeen mukaan joitakin liikkeitä. En ollut silloin vaatinut tarkennusta näistä netistä saavista voimisteluohjeista. En vastaa juuta enkä jaata Askon pohdintakysymykseen. Siksi Asko lisää tehoa: ”Minulla oli aamulla aivoverenkiertohäiriö.”

No komments, pidättelen vaivoin kommentoimasta aika odottamatonta Askon lausahdusta..

”Tai aivoinfarkti . . .”, Asko jatkaa. Hänellä on tapana lisätä lauseiden väliin tai-konjunktio, ikään kuin nollaten koko virkkeen ajatuksen, ikään kuin antaa toinen vaihtoehto, jos ensimmäinen ei tehoa kyllin. Kuulija saa sitten valita, mikä on totuus, vai onko mikään. Kysyin kerran Askolta, mitä hän tarkoitti sillä, että jos ensimmäinen lause on esimerkiksi positiivissävytteinen, mutta heti perään toinen lause samassa virkkeessä onkin negatiivinen kumoten ensimmäisen - ja koko ilmaisun tarkoituksen. ”Kun ei esitä asioita liian voimakkaasti, liian varmasti, kukaan ei tule vihaiseksi.” Asko on kyllä tunnustanut minulle, että hän pelkää lausua omia mielipiteitään. Ei hänen olisi kyllä tarvinnut tunnustaa tätä ominaisuuttaan, sillä se on tullut esille monen monta kertaa, yksi minun antamista diagnooseista onkin mielipiteetön mies. Jos on aivan pakko ilmaista kantansa jostakin asiasta, hän on aina samaa mieltä kuin muut - on varmaan vaikeaa, jos mielipidevaihtoehtoja on paljon. Hän on ratkaissut asian vaikenemalla tai sanomalla: ”En osaa sanoa.”

”Mikä tilanne on nyt?” armahdan. Viitsin vielä kommentoida, vaikka epäilen asian paikkansa pitävyyttä.

”Vaikea sanoa”, mies toteaa, mutta lisää, ”onkohan oikeassa reidessäni verenkiertohäiriö?”
Vaikenen.

”Älä sitten ihmettele, onko se syy siihen?”

”Mihin SIIHEN?” reagoin, koska viittaus on epämääräinen.

”Siihen, että jalka on surkastunut. Mitä, siinä on kuoppa! Kun oikaisen vasemman jalkani, siinäkin on kuoppa! Jos kävelyongelmani johtuvatkin reidestä, joka on surkastunut. Jokin verisuoniongelma kai . . . Olin Keskuspuistossa lenkillä ja tein sadan metrin pyrähdyksiä. Jospa KAIKKI johtuukin siitä?”

En enää kysy mitään: kaikki- pronominin viittaussuhteet ovat hyvin sekavia, ne eivät oikein innosta näin sunnuntaina.

Kirja käsittelee luulosairauden (hypokondrian) vaikutusta ihmisten arkielämään. Aihetta käsitellään luulosairaana vierellä elävän näkökulmasta, vaikka päähenkilö onkin sairauden kourissa kamppaileva vuokraisäntä. Kirja perustuu tositapahtumiin ja kuvailee runsain dialogein, miten vakavasta sairaudesta on kysymys.

Luulosairas vuokraisäntä - kirja on suunnattu luulosairaana läheisille, ystäville, lääkäreille, hypokondriaa sairastaville sekä myös kaikille, jotka haluavat tutustua tähän jopa tabuna pidettyyn psyykkiseen sairauteen.

Nykyaikana medioissa kehoitetaan tarkkailemaan ja mittaamaan itseään, eikä oteta huomioon, että joillekin ihmisille tämä saattaa aiheuttaa sairauksien pelkoa.